

Rapport

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat de officier van justitie van de Centrale Verwerking Openbaar Ministerie (de CVOM) op zijn administratief beroep heeft beslist zonder hem eerst de informatie op te sturen die hij heeft verzocht en hem hierdoor een stap in de beroepsprocedure heeft ontnomen.

Beoordeling Bevindingen

1. Op 5 mei 2008 werd verzoeker een administratieve sanctie opgelegd voor het niet stoppen voor een rood stoplicht op de I.weg te H. op 17 april 2008. In die beschikking stond vermeld waar, op welke datum en op welk tijdstip de gestelde overtreding was begaan.

2. Verzoeker stelde op 13 mei 2008 administratief beroep in tegen deze zogenaamde Mulderbeschikking op grond van de Wet administratiefrechtelijke handhaving verkeersvoorschriften (Wahv, ook wel Wet Mulder). Hij gaf aan dat hij om te beginnen moest ontkennen door rood licht te zijn gereden, omdat hij in beginsel nooit door rood rijdt, de I.weg mogelijk wel vijftien kilometer lang is en hij zich niet kon herinneren wat hij op de gestelde datum en tijdstip had gedaan.

Daarnaast deed hij een uitdrukkelijk beroep op de Wet openbaarheid van bestuur (Wob). Hij verzocht de officier van justitie van de CVOM om toezending van informatie om zijn beroepschrift nader te kunnen onderbouwen dan wel in te trekken. Het betrof "*alle door het opsporingsapparaat vervaardigde en overige vergaarde foto's, PV's, aantekeningen, documenten, uittreksels etc.*". Verzoeker stelde dat hij de officier van justitie op grond van de verkregen informatie zou laten weten of hij gehoord wenste te worden. Pas daarna zou hij kunnen bepalen of hij zijn beroepschrift nader diende te onderbouwen dan wel zou intrekken. De informatie in de beschikking was volgens verzoeker daartoe ontoereikend.

Hij maande de officier van justitie om pas een beslissing op zijn administratief beroep te nemen als hij de opgevraagde stukken had kunnen beoordelen en zijn standpunt daarover kenbaar had gemaakt.

3. Bij brief van 2 juni 2008 berichtte de CVOM verzoeker dat zijn Wob-verzoek voor behandeling was doorgestuurd naar het regionale politiekorps Kennemerland, waar de bedoelde stukken zich bevonden.

4. In reactie op die mededeling diende verzoeker op 3 juni 2008 een klacht in bij de CVOM. Hij waarschuwde de CVOM opnieuw om geen beslissing op zijn administratief beroep te nemen voordat hij alle stukken, die hij had opgevraagd in zijn Wob-verzoek, had ontvangen en had kunnen bestuderen. Als de CVOM al een beslissing zou nemen op zijn administratief beroepschrift, zou de CVOM hem daardoor een beroepsmogelijkheid

ontnemen, zo schreef verzoeker.

5. Voor de beoordeling van het beroepschrift verzocht de CVOM op 4 juni 2008 het regionale politiekorps Kennemerland om toezending van het brondocument. In dit geval was dat de aankondiging van beschikking die was uitgeschreven door een hoofdagent van politie van dit korps. De CVOM ontving dit document op 6 juni 2009.

6. Bij beschikking van 9 juni 2008 verklaarde de officier van justitie van de CVOM het administratief beroepschrift van verzoeker ongegrond. Hij bekrachtigde de oorspronkelijke beschikking omdat verzoeker onvoldoende aannemelijk had weten te maken dat hij de gestelde verkeersovertreding niet had begaan. Ook had verzoeker volgens de officier van justitie onvoldoende aannemelijk weten te maken dat niet hij maar een ander met verzoekers voertuig door het rode licht was gereden, zodat van een situatie als genoemd in artikel 8 Wahv geen sprake was.

Verzoeker ging tegen deze beschikking niet in hoger beroep bij de kantonrechter.

7. In de klachtafdoeningsbrief van 19 juni 2008 verklaarde de directeur van de CVOM de klacht van verzoeker ongegrond. Hij stelde dat de procedures op grond van de Wahv en Wob twee aparte procedures zijn.

8. Verzoeker was het niet eens met de beslissing van de directeur van de CVOM. Hij diende daarom een klacht in bij de Nationale ombudsman. Verzoeker klaagde erover dat de CVOM hem een beroepsmogelijkheid had ontnomen door op zijn administratief beroep te beslissen voordat verzoeker de door hem gevraagde stukken had ontvangen en had kunnen bestuderen.

9. Bij brief van 4 augustus 2008 verzocht de Nationale ombudsman de minister van Justitie om een reactie op de klacht van verzoeker. Daarbij stelde hij de minister een aantal vragen over de procedure op grond van de Wahv.

10. Op 12 maart 2009 reageerde de minister van Justitie op de klacht van verzoeker en de vragen die de Nationale ombudsman had gesteld. In die brief gaf de minister een uitgebreide toelichting op het wettelijk kader, het sanctioneringproces en de beroepsprocedure in de Wahv. Hij wees daarbij op artikel 4 Wahv waarin is bepaald welke gegevens in een Mulder-beschikking opgenomen dienen te worden (zie Achtergrond, 1.). Verder gaf hij aan dat het recht op inzage van de stukken ten behoeve van het administratief beroep bij de officier van justitie, het beroep bij de kantonrechter en het hoger beroep bij het gerechtshof is geregeld in respectievelijk artikel 7:18 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb), artikel 11, lid 4 Wahv en artikel 20b Wahv (zie Achtergrond, 5., 6. en 7.)

Verder schreef de minister over de grote aantallen Wob-verzoeken en -bezwaarschriften waarmee het Openbaar Ministerie zich sinds een aantal jaar geconfronteerd ziet. Ook gaf

hij uitleg over de toekomstige ontwikkelingen op het gebied van het registratie- en administratiesysteem ter afhandeling van beroepen in het kader van de Wahv. De invoering van dit nieuwe systeem AMBer (Afhandeling Mulder Beroepen) zal gefaseerd plaatsvinden.

Tot slot gaf hij zijn standpunt over de klachten van verzoeker:

Administratief beroep

De minister schreef dat een hoofdagent van politie verzoeker de administratieve sanctie had opgelegd op basis van een constatering op kenteken. Deze wijze van sanctioneren strookt met artikel 5 Wahv, aldus de minister. Voor de behandeling van het administratief beroep van verzoeker had de officier van justitie de politie verzocht om toezending van het brondocument. Dat was in dit geval de aankondiging van beschikking die werd uitgeschreven door de hoofdagent van politie. Naar het oordeel van de officier van justitie had verzoeker onvoldoende aannemelijk gemaakt dat hij de verkeersovertreding niet had begaan dan wel dat een ander de auto bestuurde op het moment van de overtreding, zodat er sprake was van een situatie als genoemd in artikel 8 Wahv. De officier van justitie gaf daarom doorslaggevende betekenis aan de verklaring van de verbalisant en verklaarde het beroep op 9 juni 2008 ongegrond. De minister wees er op dat verzoeker tegen deze beslissing van de officier van justitie geen beroep bij de kantonrechter aantekende.

Wob-verzoek

De minister gaf aan dat verzoeker had gevraagd om openbaarmaking van stukken die de CVOM op dat moment niet tot zijn beschikking had. Daarom stuurde de CVOM, overeenkomstig artikel 4 van de wet, het Wob-verzoek ter behandeling door naar de instantie die de gevraagde stukken wel had. Dat was in dit geval het regionale politiekorps Kennemerland. In deze doorzendbrief wees de CVOM verzoeker er ook op dat het Wahv-beroep en het Wob-verzoek twee aparte procedures zijn en dat een Wob-verzoek geen opschortende werking heeft voor termijnen van het Wahv-beroep.

Klacht van verzoeker van 3 juni 2008

De minister bracht verder nog het volgende naar voren.

De schriftelijke reactie van verzoeker van 3 juni 2008 op de mededeling dat zijn Wob-verzoek naar het regionale politiekorps Kennemerland was doorgezonden, werd als klachtbrief aangemerkt. Toen verzoeker telefonisch werd gehoord, klaagde hij erover dat de officier van justitie hem een beroepsprocedure had ontnomen door al op zijn administratief beroep te beslissen voordat er was beslist op zijn Wob-verzoek. Hierdoor beschikte hij niet over de stukken die hij nodig had om zijn administratief beroepschrift te onderbouwen, aldus verzoeker. De directeur van de CVOM had deze klacht echter ongegrond verklaard omdat er naar zijn mening sprake was van twee los van elkaar

staande procedures.

Gelet op het voorgaande stelde de minister zich dan ook op het standpunt dat de CVOM verzoeker geen stap in de beroepsprocedure had ontnomen door te beslissen op zijn administratief beroep voordat er was beslist op zijn Wob-verzoek. De minister vond het opmerkelijk dat verzoeker zich al voor de beslissing op beroep van 9 juni 2008 had beklagd over een ontnomen stap in de beroepsprocedure, en daarna geen gebruik maakte van de hem wettelijk toegekende beroepsmogelijkheden.

11. In reactie op het standpunt van de minister schreef verzoeker in een e-mail van 22 oktober 2009 dat hij in zijn Wob-verzoek concreet had omschreven welke stukken hij wilde hebben en waarvoor hij die nodig meende te hebben. Hij haalde onderstaande woorden uit zijn Wob-verzoek aan:

"(...) met een uitdrukkelijk beroep op de relevante bepalingen van de Wet Openbaarheid van Bestuur roep ik u op om mij álle door het opsporingsapparaat vervaardigde en overige vergaarde foto's, PV's, aantekeningen, documenten, uittreksels etc. voor te leggen, zodat ik (conform mijn recht) zelf kan controleren, of er kwalitatief en kwantitatief voldoende (dragend) bewijs is, want (hoe zeer ook met een administratiefrechtelijk sausje overgoten) er is toch sprake van een "criminal charge" en dus van onschuldpresumptie en dus van een noodzaak voor het OM de verweten gedraging hard te maken, nu ik zelf van helemaal niets weet."

Beoordeling

12. Het beginsel van fair play houdt voor overheidsinstanties in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten. Dit vereiste impliceert in dit kader dat een burger in een beroepsprocedure op grond van de Wahv van de CVOM mag verwachten dat deze de betrokkene desgevraagd de beschikking geeft over die informatie of (overheids)documenten die hij nodig heeft om zijn beroepschrift te onderbouwen.

13. Verzoeker tekende administratief beroep aan tegen de Mulder-beschikking omdat hij zich op grond van de gegevens in de beschikking niet kon herinneren op de niet nader aangeduide plek op de I.weg door rood licht te zijn gereden. Hij verzocht daarom om aanvullende informatie om zijn verweer beter te kunnen onderbouwen en deed dat door zich uitdrukkelijk te beroepen op de Wob.

De CVOM reageerde hierop door het administratief beroepschrift tegen de Mulder-beschikking zelf in behandeling te nemen en het Wob-verzoek door te sturen naar de politie Kennemerland omdat de gevraagde stukken zich op dat moment daar bevonden.

14. De klacht van verzoeker werpt de vraag op of de CVOM het verzoek om aanvullende informatie, ondanks het beroep op de Wob, niet zelf had moeten behandelen. De Nationale

ombudsman overweegt in dit kader het volgende.

15. Door de minister wordt op zich terecht gesteld dat de administratief beroepschriftprocedure op grond van de Wahv en de Wob-procedure twee afzonderlijke procedures zijn. Omdat de CVOM zelf niet over de door verzoeker gevraagde stukken beschikte, werd het verzoek op grond van artikel 4 Wob ter behandeling doorgestuurd naar het politiekorps dat de bedoelde stukken op dat moment wel onder zich had. Verzoeker werd daarvan op de hoogte gesteld, evenals van het feit dat een verzoek in het kader van de Wob geen opschortende werking heeft voor termijnen van het administratief beroepschrift, aldus de minister. In de uitspraak van 11 juli 2008 stelde het Gerechtshof Leeuwarden (zie Achtergrond, 4.) immers dat een beslissing op administratief beroep niet uitgesteld hoeft te worden totdat in het kader van de Wob opgevraagde stukken door de betrokkene zijn ontvangen en in het geding worden gebracht. De officier van justitie nam dan ook, zonder de beslissing op het Wob-verzoek af te wachten, een beslissing op beroep.

Gelet hierop is de beslissing van de CVOM om het Wob-verzoek ter behandeling door te sturen en het administratief beroepschrift zelf te behandelen op zichzelf wel rechtmatig.

16. De Nationale ombudsman stelt zich echter de vraag in hoeverre deze handelwijze van de CVOM ook behoorlijk was. Daarbij spelen de volgende overwegingen een rol.

17. Allereerst wijst de Nationale ombudsman op de rechten die voortvloeien uit de bepalingen van afdeling 7.3 Awb (zie Achtergrond, 7). Op grond van artikel 7:16 Awb moet de indiener van een beroepschrift in de gelegenheid worden gesteld om te worden gehoord. Van het horen kan worden afgezien als het beroep kennelijk niet-ontvankelijk of kennelijk ongegrond is, of wanneer de indiener zelf heeft aangegeven af te zien van het recht te worden gehoord, aldus artikel 7:17 Awb. Artikel 7:18 Awb bepaalt vervolgens het recht op inzage van alle op de zaak betrekking hebbende stukken. Tegen vergoeding van ten hoogste de kosten kan de indiener van het beroepschrift van die stukken afschriften verkrijgen. Dit is geregeld in de Wet tarieven in burgerlijke zaken.

In de jurisprudentie (zie Achtergrond, 8.) wordt bovendien aangegeven dat de officier van justitie ook buiten het bepaalde in artikel 7:18 Awb aan een betrokkene op diens verzoek stukken waarin het bewijs van de gedraging ligt besloten, kan doen toekomen. Het gaat dan met name om het zaaksoverzicht en indien aanwezig de foto's van de gedraging. Hierdoor kan het horen van de betrokkene mogelijk achterwege blijven.

18. De minister verklaarde dat de CVOM als uitgangspunt hanteert dat documenten waarover de CVOM zelf beschikt op verzoek aan betrokkenen worden verstrekt. Uit die opmerking valt niet op te maken of dit alleen geldt voor stukken die al vanaf het begin van de procedure in het bezit van de CVOM zijn, of dat dit uitgangspunt ook ziet op stukken die gedurende de beroepsprocedure bij andere instanties, zoals de politie, worden opgevraagd

door de CVOM.

De Nationale ombudsman merkt op dat de CVOM in deze zaak het opgevraagde zaaksoverzicht pas aan verzoeker toestuurde toen de officier van justitie al had beslist op het administratief beroepschrift.

19. Verder gaf de minister in algemene zin aan dat de CVOM bij de verbaliserende instantie om aanvullende informatie vraagt als de betrokkene in zijn beroepschrift specifieke feiten of omstandigheden heeft aangevoerd die aanleiding geven te twijfelen aan de juistheid van de beschikking dan wel wanneer de officier van justitie zelf van mening is dat deze informatie nodig is om een beslissing te kunnen nemen.

Uit de reactie van de minister blijkt niet wat in deze zaak de aanleiding vormde voor de officier van justitie om de politie te vragen om het brondocument van de beschikking. Dat brondocument was in dit geval de aankondiging van beschikking die was uitgeschreven door de verbalisant. Bij de beoordeling van het beroepschrift kende de officier van justitie doorslaggevende betekenis toe aan de verklaring van verbalisant, aldus de minister.

20. Verzoeker liet de Nationale ombudsman weten dat hij zijn beroepschrift waarschijnlijk zou hebben ingetrokken als dat zaaksoverzicht met verklaring van de verbalisant aan hem was toegezonden in reactie op zijn vraag om aanvullende informatie.

De Nationale ombudsman meent dan ook dat de CVOM bij het doornemen van het beroepschrift zich de vraag had moeten stellen of het uitdrukkelijke beroep van verzoeker op de Wob wel de juiste weg was om de door hem verlangde stukken te verkrijgen. De Wob is immers niet bedoeld om aan procespartijen stukken kenbaar te maken. En dat leek in het geval van verzoeker wel de gedachte achter zijn Wob-verzoek te zijn. Hij schreef in zijn beroepschrift immers dat hij aanvullende informatie nodig had om te kunnen bepalen of hij, na eventueel eerst ook nog te zijn gehoord, zijn beroepschrift nader diende te onderbouwen. Maar verzoeker liet ook de mogelijkheid open dat de betreffende stukken hem aanleiding zouden kunnen geven om zijn beroepschrift in te trekken.

21. Verder merkt de Nationale ombudsman op dat het verzoek om aanvullende informatie erg algemeen was gesteld. Verzoeker verzocht namelijk om *alle door het opsporingsapparaat vervaardigde en overige vergaarde foto's, PV's, aantekeningen, documenten, uittreksels etc.* Uit zijn beroepschrift werd niet duidelijk op welke wijze die stukken een relevante toevoeging aan zijn verweer zouden kunnen vormen.

Echter, juist deze omstandigheid had volgens de Nationale ombudsman door de CVOM aangegrepen kunnen worden om contact op te nemen met verzoeker. De CVOM had hem dan kunnen vragen wat verzoeker met het opvragen van die informatie voor ogen had. Daarop had de CVOM dan kunnen aangeven welke informatie de CVOM zelf al aan verzoeker kon verstrekken en hem de vraag kunnen stellen of die stukken wellicht al

voldoende waren om zijn beroepschrift te onderbouwen. Het was dan aan verzoeker geweest om te beslissen of hij zijn Wob-verzoek alsnog had willen doorzetten wanneer hij toch meende behoefte te hebben aan die stukken die niet door de CVOM maar alleen door de politie verstrekt konden worden. De CVOM had hem er in dat geval op kunnen wijzen dat een beslissing op zijn beroepschrift niet uitgesteld behoefde te worden totdat de door hem in het kader van de Wob opgevraagde stukken via de politie waren ontvangen en door hem in het geding waren gebracht. Op die manier zou verzoeker voldoende geïnformeerd zijn geweest over de verschillende wegen die voor hem openstonden om zijn beroepschrift te onderbouwen.

22. Alles overziend is de Nationale ombudsman van oordeel dat de CVOM in strijd met het vereiste van fair play handelde, door het Wob-verzoek ter behandeling naar de politie door te sturen en niet na te gaan of het wellicht zelf met toepassing van artikel 7:18 Awb aan zijn verzoek om aanvullende informatie kon voldoen, alvorens een beslissing op het beroepschrift te nemen.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

23. Overigens kan de Nationale ombudsman zich niet vinden in de stelling van verzoeker dat de CVOM hem een stap in de beroepsprocedure ontnam door zijn Wob-verzoek door te sturen en zelf te beslissen op het administratief beroep. Verzoeker stelde dat hij de mogelijkheid zou hebben gehad om zijn beroepschrift in te trekken als de CVOM hem al voor het nemen van een beslissing op administratief beroep het zaaksoverzicht zou hebben toegestuurd. De Nationale ombudsman oordeelt echter dat het door verzoeker gestelde ontnemen van de mogelijkheid om zijn beroepschrift in te trekken niet gelijk is aan het ontnemen van een stap in de beroepsprocedure. Omdat de CVOM verzoeker het zaaksoverzicht wel toestuurde bij de beslissing op het administratief beroep, had verzoeker voldoende relevante informatie om te kunnen beslissen of hij tegen de beslissing van de officier van justitie in beroep zou gaan.

24. De Nationale ombudsman hecht eraan nog het volgende op te merken. Hij realiseert zich dat deze voorgestelde wijze van beoordelen van verzoeken om informatie in het kader van administratieve beroepschriften en daarmee samenhangende Wob-verzoeken verstreckende gevolgen kan hebben voor de huidige werkwijze van de CVOM. Het is echter zijn intentie om een bijdrage te leveren aan het oplossen van een kwestie die door de minister werd benoemd in zijn reactie op de klacht van verzoeker. De minister stelde dat de CVOM sinds een paar jaar wordt geconfronteerd met grote aantallen Wob-verzoeken en Wob-bezwaarschriften, waardoor opnieuw een situatie dreigt te ontstaan waarin de afdoening van veel voorkomende lichte verkeersovertredingen, net als voor de invoering van de Wahv, een onevenredig groot beslag legt op de politie, het Openbaar Ministerie en de rechter.

Ook de Nationale ombudsman is ambtshalve bekend dat betrokkenen om verschillende redenen in het kader van een beroepsprocedure op grond van de Wahv een beroep doen op de Wob. Een deel van de Wob-verzoeken wordt ingediend met het enkele doel "zand in de machine" te strooien om op die manier het werk van Justitie te frustreren. Daarnaast bestaat bij hem de indruk dat een deel van de Wob-verzoeken wordt ingediend door burgers, en soms zelfs advocaten, die kennelijk in de veronderstelling verkeren dat het indienen van een Wob-verzoek de aangewezen weg is om informatie te verkrijgen.

25. Dit geeft de Nationale ombudsman dan ook aanleiding om aan dit rapport een aanbeveling te verbinden.

Hij geeft de CVOM in overweging om in overleg te treden met het Centraal Justitieel Incasso Bureau (CJIB) over de toelichting die achterop Mulder-beschikkingen wordt afgedrukt. Daarin staat nu onder het kopje *1. Beroep bij de officier van justitie* aangegeven dat de betrokkene in het beroepschrift moet aangeven als hij of zij wenst te worden gehoord in het kader van het beroepschrift. De Nationale ombudsman geeft in overweging om daaronder een tekst op te nemen waarin betrokkenen worden gewezen op de rechten die voortvloeien uit de bepalingen van afdeling 7.3 Awb en de mogelijkheid om tegen betaling afschriften van stukken te verkrijgen. Wellicht kan eveneens overwogen worden om expliciet in die tekst aan te geven dat het indienen van een Wob-verzoek geen opschortende werking heeft voor de Wahv-beroepsprocedure.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van Centrale Verwerking Openbaar Ministerie (CVOM) te Utrecht, is gegrond wegens schending van het fair-playbeginsel.

Aanbeveling

De Nationale ombudsman doet de CVOM de aanbeveling om in overleg met het CJIB nader te bezien of de toelichting achterop de Mulder-beschikking kan worden uitgebreid met een uitleg over het recht op inzage van stukken op grond van afdeling 7.3 Awb, het recht om tegen betaling afschriften van stukken te verkrijgen en het feit dat het indienen van een Wob-verzoek geen opschortende werking heeft voor de Wahv-beroepsprocedure.

Onderzoek

Op 3 juni 2008 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer P. te Hoofddorp, met een klacht over een gedraging van de Centrale Verwerking Openbaar Ministerie (de CVOM) te Utrecht. Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de minister van Justitie, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de minister van Justitie verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Ook werd hem gevraagd te reageren om een aantal vragen.

Tijdens het onderzoek kregen verzoeker en de minister de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De reactie van de minister van Justitie gaf wel aanleiding het verslag op een enkel punt aan te vullen.

De reactie van verzoeker gaf geen aanleiding het verslag aan te passen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Verzoekschrift aan de Nationale ombudsman van 3 juni 2008, met bijlagen.

Standpunt van de minister van Justitie van 12 maart 2009, met bijlagen.

Reactie van verzoeker van 22 oktober 2009 op het standpunt van de minister.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Artikel 4 Wet administratiefrechtelijke handhaving verkeersvoorschriften (Wahv)

"1. De administratieve sanctie wordt opgelegd bij een gedagtekende beschikking. De beschikking bevat een korte omschrijving, onder verwijzing naar de aanduiding in de bijlage, van de gedraging ter zake waarvan zij is gegeven en het voor die gedraging bepaalde bedrag van de administratieve sanctie, de datum en het tijdstip waarop, alsmede de plaats waar de gedraging is geconstateerd. Bij ministeriële regeling worden het model van de beschikking en dat van de aankondiging van de beschikking vastgesteld, of de eisen waaraan het model moet voldoen.

2. Zo mogelijk wordt aanstonds een aankondiging van de beschikking uitgereikt aan degene tot wie zij zich richt, of wordt deze achtergelaten in of aan het motorrijtuig. De bekendmaking van de beschikking geschiedt binnen vier maanden nadat de gedraging

heeft plaatsgevonden, door toezending van de beschikking aan het adres dat betrokkene heeft opgegeven of, indien dat niet mogelijk is en de gedraging heeft plaatsgevonden met of door middel van een motorrijtuig waarvoor een kenteken is opgegeven, aan het adres dat is opgenomen in het kentekenregister. Indien de brief onbestelbaar blijkt te zijn, wordt de beschikking gezonden naar het in de basisadministratie persoonsgegevens vermelde adres, tenzij dit hetzelfde is als hetgeen is opgenomen in het kentekenregister. Indien de brief ook op het in de basisadministratie persoonsgegevens opgenomen adres onbestelbaar blijkt te zijn, wordt de beschikking geacht aan de betrokkene bekend te zijn.

3. In een geval als bedoeld in artikel 31, eerste lid, geschiedt de bekendmaking door uitreiking van de beschikking aan betrokkene. De weigering de beschikking in ontvangst te nemen, schort de bekendmaking daarvan niet op.

4. De beschikking vermeldt de dag waarop krachtens artikel 23 de sanctie uiterlijk moet zijn voldaan. Tevens vermeldt de beschikking dat de sanctie dient te worden voldaan door middel van de toegezonden acceptgiro dan wel op een in die beschikking aangeduide plaats, alsmede de verhogingen die krachtens artikel 23, tweede lid, en artikel 25 op de administratieve sanctie vallen, indien deze niet tijdig wordt voldaan."

2. Artikel 5 Wahv

"Indien is vastgesteld dat de gedraging heeft plaatsgevonden met of door middel van een motorrijtuig waarvoor een kenteken is opgegeven, en niet aanstonds is vastgesteld wie daarvan de bestuurder is, wordt, onverminderd het bepaalde in artikel 31, tweede lid, de administratieve sanctie opgelegd aan degene op wiens naam het kenteken ten tijde van de gedraging in het kentekenregister was ingeschreven. Daarbij wordt hij gewezen op het bepaalde in artikel 8."

3. Cleiren & Nijboer 2008, (T&C Strafrecht), aantekening 2. bij artikel 5 Wahv

"2. Mate van aansprakelijkheid kentekenhouder.

Dit artikel houdt, indien niet aanstonds kan worden vastgesteld wie de bestuurder van het motorrijtuig is, in beginsel de kentekenhouder aansprakelijk voor de gedragingen die met zijn motorrijtuig worden verricht. (..) Deze bepaling vestigt een verregerende risicoaansprakelijkheid van de kentekenhouder. (..)

3. Aansprakelijkstelling en onschuldpresumptie.

De in dit artikel geïntroduceerde risicoaansprakelijkheid lijkt op gespannen voet te (kunnen) staan met de in artikel 6 lid 2 EVRM neergelegde onschuldpresumptie. Enige jaren na de introductie van de Wahv heeft de Hoge Raad de kentekenaansprakelijkheid van artikel 5 Wahv niet onverenigbaar geacht met artikel 6 lid 2 EVRM (HR 15 juli 1993, NJ 1994, 117). Onlangs heeft ook het EHRM uitgesproken dat deze

kentekenaansprakelijkheid niet onverenigbaar is met de onschuldpresumptie (EHRM 19 oktober 2004, NJ 2005, 429). (..)."

4. Arrest van het Gerechtshof Leeuwarden van 11 juli 2008, LJN: BG1499, 108.003.976

"3. Beoordeling

3.3. Niet gesteld kan worden dat de officier van justitie prematuur heeft beslist. Vooropgesteld dient te worden dat de inleidende beschikking ten aanzien van het kenteken van het voertuig, de aard, plaats en tijd van de gedraging voldoende gegevens bevat om de gedraging waarop de beschikking betrekking heeft te individualiseren. Van de gemachtigde mocht dan ook worden verwacht dat hij op basis van de inleidende beschikking in staat was geweest de bezwaren tegen die beschikking te formuleren.

(..)

Een beslissing op beroep hoeft dan ook niet uitgesteld te worden totdat in het kader van de Wob opgevraagde stukken door de gemachtigde zijn ontvangen en in het geding worden gebracht."

5. Artikel 11, lid 2 en 4 Wahv

"2. Indien de officier van justitie geheel of gedeeltelijk aan de indiener van het beroepschrift tegemoetgekomen is, kan de in het eerste lid bedoelde termijn zonodig met vier weken verlengd.

4. Alle op een beroepschrift betrekking hebbende stukken worden, indien zekerheidstelling heeft plaatsgevonden, nedergelegd ter griffie van de rechtbank. Hiervan wordt door de griffier mededeling gedaan aan degene die het beroep heeft ingesteld. De betrokkene of zijn gemachtigde kan binnen een door de kantonrechter bepaalde en aan hem door de griffier medegedeelde termijn, deze stukken inzien en daarvan afschriften of uittreksels vragen. Op de voor de verstrekking van afschriften of uittreksels aan de betrokkene of zijn gemachtigde in rekening te brengen vergoedingen is het ter zake bepaalde bij of krachtens de Wet tarieven in burgerlijke zaken van overeenkomstige toepassing."

6. Artikel 20b Wahv

"Indien de zaak op een zitting zal worden behandeld, worden de stukken van het geding neergelegd ter griffie van het gerechtshof. Hiervan wordt door de griffier mededeling gedaan aan partijen, onder vermelding van de termijn waarbinnen deze stukken aldaar kunnen worden ingezien en dat daarvan afschriften of uittreksels kunnen worden gevraagd. Op de voor de verstrekking van afschriften of uittreksels in rekening te brengen vergoedingen is het bij of krachtens de Wet tarieven in burgerlijke zaken bepaalde van overeenkomstige toepassing."

7. Afdeling 7.3 Awb

7.1. Artikel 7:16 Awb

"1. Voordat een beroepsorgaan op het beroep beslist, stelt het belanghebbenden in de gelegenheid te worden gehoord.

2. (..)"

7.2. Artikel 7:17 Awb

"1. Van het horen van belanghebbenden kan worden afgezien indien:

het beroep kennelijk niet-ontvankelijk is,

het beroep kennelijk ongegrond is, of

de belanghebbenden hebben verklaard geen gebruik te willen maken van het recht te worden gehoord."

7.3. Artikel 7:18 Awb

"1. Tot tien dagen voor het horen kunnen belanghebbenden nadere stukken indienen.

2. Het beroepsorgaan legt het beroepschrift en alle verder op de zaak betrekking hebbende stukken voorafgaand aan het horen gedurende ten minste een week voor belanghebbenden ter inzage.

3. Bij de oproeping voor het horen worden belanghebbenden gewezen op het eerste lid en wordt vermeld waar en wanneer de stukken ter inzage zullen liggen.

4. Belanghebbenden kunnen van deze stukken tegen vergoeding van ten hoogste de kosten afschriften verkrijgen.

5. Voor zover de belanghebbenden daarmee instemmen, kan toepassing van het tweede lid achterwege worden gelaten.

6. Het beroepsorgaan kan, al dan niet op verzoek van een belanghebbende, toepassing van het tweede lid voorts achterwege laten, voor zover geheimhouding om gewichtige redenen is geboden. Van de toepassing van deze bepaling wordt mededeling gedaan.

7. Gewichtige redenen zijn in ieder geval niet aanwezig, voor zover ingevolge de Wet openbaarheid van bestuur de verplichting bestaat een verzoek om informatie, vervat in deze stukken, in te willigen.

8. Indien een gewichtige reden is gelegen in de vrees voor schade aan de lichamelijke of geestelijke gezondheid van een belanghebbende, kan inzage van de desbetreffende stukken worden voorbehouden aan een gemachtigde die hetzij advocaat hetzij arts is."

8. Overweging in de arresten van het Gerechtshof Leeuwarden van 23 april 2003, AB 2003, 260; 8 oktober 2003, VR 2004, 139; en 18 februari 2004. VR 2004, 143:

"Dat neemt niet weg dat, dat het openbaar ministerie ook buiten het bepaalde in artikel 7:18 Awb aan de betrokkene op diens verzoek stukken waarin het bewijs van de gedraging ligt besloten, - met name het zaaksoverzicht en indien aanwezig de foto's van de gedraging -, (tegen betaling van ten hoogste de kosten) kan doen toekomen, waardoor mogelijk het horen van de betrokkene achterwege kan blijven."